

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie	SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 roku na posiedzeniu niejawnym

sprawy ubezpieczonej Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 5 września 2013 roku sygn. akt IV U 1964/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie ubezpieczonej Z. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. o emeryturę postanowieniem z 5 września 2013 roku odrzucił odwołanie Z. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 19 czerwca 2013 roku odmawiającej ubezpieczonej prawa do emerytury od 15 lutego 1992 roku do 30 czerwca 1993 roku .

Sąd okręgowy w uzasadnieniu wskazał, że po raz pierwszy wniosek o przyznanie emerytury ubezpieczona złożyła 28 października 1993 r. Sąd Wojewódzki w Koszalinie wyrokiem z 17 lutego 1994 roku (sygn. V U 268/94) zmienił niekorzystną dla niej decyzję organu rentowego i przyznał prawo do emerytury od 1 lipca 1993 r. W wykonaniu orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wydał 1 kwietnia 1994 r. decyzję przyznającą ubezpieczonej prawo do emerytury od daty wskazanej w wyroku. Z. W. nie zgodziła się z rozstrzygnięciem sądu i wydaną na jego podstawie decyzją i 21 sierpnia 1995 r. złożyła odwołanie do sądu, które w istocie stanowiło rewizję (apelację) od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z 17 lutego 1994 r. Żądała, aby prawo do emerytury ustalono jej od (...)r. tj. od dnia ukończenia 55 roku życia. Postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z 5 września 1995 r. (sygn. V U 268/94) odrzucono rewizję ubezpieczonej jako spóźnioną, a postanowieniem z 6 października 1995 r. (sygn. III AUz 105/95) Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił zażalenie ubezpieczonej. Kolejny wniosek o ustalenie prawa i wypłatę emerytury od (...) r. Z. W. złożyła do organu rentowego 9 lutego 2012 r. podnosząc, że nie złożyła wniosku o emeryturę w (...) r., kiedy to kończyła 55 rok życia, gdyż była wtedy zajęta ustalaniem uprawnień do renty inwalidzkiej.

Organ rentowy wydał kolejną decyzję i odmówił ubezpieczonej prawa do wypłaty emerytury od 15 lutego 1992 r. do 30 czerwca 1993 r. W uzasadnieniu wskazano, że prawo do emerytury ustalono ubezpieczonej od 1 lipca 1993 r. na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z 17 lutego 1994 r. Wyrokiem z 10 października 2012 r. (sygn. IV U 1053/12) Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił odwołanie Z. W. a apelacja ubezpieczonej została odrzucona. Z. W. nie godząc się nadal z niekorzystnym dla niej rozstrzygnięciem po raz kolejny 11 marca 2013 r. złożyła wniosek o ustalenie i wypłatę emerytury od 15 lutego 1992 r. do 30 czerwca 1993 r., w wyniku czego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wydał 19 czerwca 2013 r. decyzję odmowną. Odwołanie od niej stanowiło przedmiot rozpoznania sądu okręgowego w niniejszej sprawie.

Rozpoznając odwołanie sąd okręgowy stwierdził, że Z. W. nie podniosła żadnych merytorycznych, czy formalnych zarzutów co do treści zaskarżonej decyzji, a jedynie powtórzyła prezentowaną uprzednio argumentację, że świadczenie emerytalne powinno jej przysługiwać od daty osiągnięcia wieku emerytalnego, tj. od (...), a nie od 1 lipca 1993 r., jak orzekł Sąd Wojewódzki w Koszalinie w wyroku z dnia 17 lutego 1994 roku (sygn. V U 268/94). Wydanie przez Sąd Okręgowy w Koszalinie w sprawie o sygn. IV U 1053/12 prawomocnego wyroku z 10 października 2012 roku oddalającego odwołanie ubezpieczonej zawierającego tożsamą argumentację, rodzi powagę rzeczy osądzonej z uwagi na tożsamość podstawy sporu (art. 366 k.p.c.). W konsekwencji sąd okręgowy na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., odrzucił odwołanie Z. W.. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił dodatkowo, że ubezpieczona wniosku o emeryturę nie złożyła w dacie ukończenia 55 roku życia ((...) r.), ale dopiero w październiku 1993 r. Zgodnie z przepisem art. 99 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. nr 40, poz. 267 ze zm.; w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1996 r.) świadczenia wypłacało się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, jednak za okres nie dłuższy niż 3 miesiące kalendarzowe poprzedzające miesiąc, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Również po 1 stycznia 1996 r. obowiązujące przepisy stanowią, że wypłata świadczeń następuje od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W ocenie sądu okręgowego oznacza to, że żaden przepis prawa nie przewidywał i nie przewiduje, aby prawo do emerytury było przyznawane z urzędu od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Rozstrzygająca jest data złożenia wniosku, co w sytuacji ubezpieczonej nastąpiło 28 października 1993 r. Rację miał więc organ rentowy, że żądanie ubezpieczonej nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Z. W. złożyła zażalenie na postanowienie sądu okręgowego. W uzasadnieniu podniosła zarzuty odnoszące się do merytorycznego rozpoznania sprawy, nie wskazała natomiast żadnych argumentów co do prawidłowości postanowienia o odrzuceniu odwołania.

Sąd apelacyjny rozważył zażalenie i uznał, że nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżąca nie przedstawiła żadnej argumentacji świadczącej o nieprawidłowości zaskarżonego postanowienia z 5 września 2013 r. i porzuciła kontestowaniu zasadności przyznania prawa do emerytury od 1 lipca 1993 r. Sąd pierwszej instancji słusznie zauważył, że ubezpieczona nie powołała nowych dowodów na okoliczność zasadności ustalenia prawa do świadczenia od dnia 15 lutego 1992 r., w związku z czym żądanie to nie mogło być przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia w postępowaniu zainicjowanym odwołaniem z 11 marca 2013 r., gdyż nie można potraktować go jako nowe. Sąd Okręgowy w Koszalinie wypowiedział się już co do prawidłowości ustalenia daty nabycia prawa do emerytury przez ubezpieczoną w wyroku z 10 października 2012 roku (sygn. IV U 1053/12). Zgodnie z art. 366 k.p.c., który stanowi, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami - obecnie niedopuszczalne jest w postępowaniu sądowym ponownie kontrolowanie już przesądzonych okoliczności i ponowna analiza prawna dotychczasowych zarzutów ubezpieczonej. Fakt, że Z. W. nie aprobuje wyroku sądu i nie przyjmuje do wiadomości stanowiska prawnego będącego podstawą prawomocnego rozstrzygnięcia, nie może prowadzić do skutecznego prawnie mnożenia postępowań sądowych w tożsamej sprawie. Instytucja powagi rzeczy osądzonej jest jednym z fundamentalnych elementów ochrony prawomocnych orzeczeń sądowych mających zapobiegać takim sytuacjom.

Z uwagi na powyższe, postanowienie sądu okręgowego o odrzuceniu odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. było uzasadnione a tym samym sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie ubezpieczonej.